

Реферат на тему: "Біографія Івана Буніна"

Іван Бунін

РЕФЕРАТ

на тему:

"Біографія Івана Буніна"

Класик російської літератури, почесний академік по розряду красного письменства, перший з російських письменників Нобелівський лауреат, поет, прозаїк, перекладач, публіцист, літературний критик Іван Олексійович Бунін уже давно завоював всесвітню славу. Його творчістю захоплювалися Т. Манн, Р. Ролан, Ф. Моріак, Р. — М. Рільке, М. Горький, К. Паустовський та інші.

І. Бунін усе життя йшов своїм шляхом, він не належав ні до одного літературного угруповання, тим більше політичної партії. Він стоїть особняком, унікальною творчою особистістю в історії російської літератури кінця XIX — XX століття.

Життя І.О. Буніна багата і трагічна, цікава і багатогранна. Бунін народився 10 жовтня (по старому стилю) 1870 року у Воронежі, куди його батьки переїхали для навчання його старших братів.

Іван Олексійович походив із древнього дворянського роду, що бере свій початок з XV століття. Рід Буніна дуже великий і розгалужений, і історія його надзвичайно цікава. З роду Бунін вийшли такі представники російської культури і науки, як знаменитий поет, перекладач Василь Андрійович Жуковський, поетеса Ганна Петрівна Буніна, географ-мандрівник Петро Петрович Семенов — Тянь-Шанський. Буніни знаходилися в спорідненні з Кіреєвськими, Шеншиними, Гротами, Воейковими.

Дитинство Ван Буніна пройшло в глухомані, в одному з невеликих родових маєтків (хутір Бутирки Єлецького повіту Орловської губернії). Початкові знання Бунін одержав від домашнього вчителя, "студента Московського університету, якогось Н. О. Ромашкова, людини... дуже талановитої — і в живописі, і в музиці, і в літературі, — згадував письменник, — ймовірно, його захоплюючі розповіді в зимові вечори... і те, що першими моїми книгами для читання були "Англійські поети" і "Одіссея" Гомера, розбудили в мені пристрасть до віршування, плодом чого з'явилося трохи дитячих віршей..." Рано проявилися й артистичні здібності Буніна. Він міг одним, двома жестами передражнити чи представити когось — зі знайомих, чим приводив у захоплення оточуючих. Завдяки цим здібностям Бунін пізніше став чудовим читцем своїх творів.

10 років Ван Буніна віддали в Єлецьку гімназію. Під час навчання він живе в Єльці в родичів і на приватних квартирах.

Уперше Бунін опублікувався в 1887 році. У петербурзькій газеті "Родіна" були опубліковані вірші "Над могилою С. Я. Надсона" і "Сільський жебрак". Там же протягом

цього року були надруковані ще десять віршів і розповіді "Два мандрівники" і "Нефедка". Так почалася літературна діяльність І.О. Буніна.

Восени 1889 року Бунін оселився в Орлі і почав співробітничати в редакції газети "Орловський вісник", де "був усім, чим прийдеться, — і коректором, і перекладачем, і театральним критиком...". У цей час молодий письменник жив тільки літературною працею, сильно бідував. Батьки допомогти йому не могли, тому що родина остаточно розорилася, садиба і земля в Озерцях були продані, а мати і батько стали жити нарізно, у дітей і рідних.

З кінця 1880-х років Бунін пробує свої сили в літературній критиці. Ним опубліковані статті про поета самоучка Е. І. Назарова, про Т. Г. Шевченка, талантом якого він захоплювався з юності, про Н. В. Успенський, двоюрідного брата Г. І. Успенського. Пізніше з'явилися статті про поетів Е.А.Баратинському й А. М. Жемчужникову.

Перша книга Буніна — "Вірші 1887 — 1891 р." вийшла в 1891 році в Орлі, як додаток до "Орловського вісника". Як згадує сам поет, це була книга "чисто юнацьких, надміру інтимних" віршів. Відгуки провінційної і столичної критики були в цілому співчутливі, підкуповували точність і мальовничість картин природи. Трохи пізніше вірші і розповіді молодого письменника з'являються й у "товстих" столичних журналах — "Російське багатство", "Північний вісник", "Вісник Європи". Схвально відгукнулися на нові твори Буніна письменники А.М.Жемчужников і Н.К.Михайлівський, який написав, що з Івана Олексійовича вийде "великий письменник".

У 1893 — 1894 роках Бунін зазнав впливу від величезних ідей особистості Л. Н. Толстого. Іван Олексійович відвідував колонії толстовців на Україні, вирішив зайнятися бондарним ремеслом і навіть навчився набивати обручі на бочки. Але в 1894 році в Москві відбулася зустріч Буніна з Толстим, що сам і відговорив письменника опрощуватися до кінця.

На початку 1895 року Бунін їде в Петербург, а потім у Москву. З цього часу він входить у столичне літературне середовище: знайомиться з Н.К.Михайлівським, С. Н. Кривенко, Д. В. Григоровичем, Н. Н. Златовратським, А. П. Чехов, А. І. Ертелем, К. Бальмонтом, В. Я. Брюсов, Ф.Сологубом, В. Г. Короленко, А. І. Купріним.

Особливо важливо для Буніна було знайомство і подальша дружба з Антоном Павловичем Чехов, у якого він подовгу гостює в Ялті і незабаром стає своїм у його родині.

Говорячи про творчість Буніна, слід особливо зазначити, що він був блискучим перекладачем. У 1896 році вийшов переклад Буніна поеми американського письменника Г. У. Лонгфелло "Пісня про Гайавата". Цей переклад неодноразово перевидавався, і протягом багатьох років поет вносив у текст перекладу виправлення й уточнення. "Я всюди намагався, — писав у передмові перекладач, — триматися можливо, ближче до оригіналу, зберегти простоту і музичність мови, порівняння й епітети, характерні повторення слів і навіть, по можливості, число і розташування віршів".

Перша книга розповідей Буніна "На край світу" вийшла в 1897 році "серед майже одностайних похвал". У 1898 році виходить віршований збірник "Під відкритим небом". Ці книги, поряд з перекладом поеми Г. Лонгфелло, принесли Буніну популярність у літературній Росії.

На початку 1901 року у видавництві "Скорпіон" у Москві вийшов збірник віршів Буніна "Листопад" — результат недовгого співробітництва письменника із символістами. Відгуки критики були неоднозначні. Але в 1903 році збірник "Листопад" і переклад "Пісня про Гайавата" були визнані гідними Пушкінської премії Російської Академії наук.

Поезія І. Буніна завоювала особливе місце в історії російської літератури завдяки багатьом, тільки їй властивим перевагам. Співак російської природи, майстер філософської і любовної лірики, Бунін продовжував класичні традиції, відкриваючи незвідані можливості "традиційного" вірша. Бунін активно розвивав досягнення золотого століття російської поезії, ніколи не відриваючись від національного ґрунту, залишаючись росіянином, самотнім поетом.

На початку творчості для бунінської поезії найбільш характерна пейзажна лірика, що володіє дивною конкретністю, точністю позначень. З 1900-х років поет звертається до лірики філософської. Буніна цікавить як вітчизняна історія з її легендами, казками, переказами, так і джерела зниклих цивілізацій, древній Схід, антична Греція, раннє християнство.

З початку 1900-х років починається співробітництво Буніна з видавництвом "Знання", що привело до більш близьких відносин Івана Олексійовича з А. М. Горьким, який керував цим видавництвом.

Восени 1909 року Буніну присуджена друга Пушкінська премія за книгу "Вірша 1903 — 1906", а також за переклад драми Байрона "Каїн" і книги Лонгфелло "Із золотої легенди". У тому ж 1909 році Бунін обраний почесним академіком Російської Академії наук по розряду красного письменства. У цей час Іван Олексійович посилено працює над своєю першою великою повістю — "Село", що принесла автору ще велику популярність і з'явилася цілою подією в літературному світі Росії. Навколо повісти розгорілися запеклі суперечки, в основному обговорювалася об'єктивність і правдивість цього твору. А.М.Горький так відгукнувся про повість: "Так глибоко, так історично село ніхто не брав".

У грудні 1911 року на Кіпрі Бунін закінчив повість "Суходіл", присвячену темі вимирання дворянських садіб і засновану на автобіографічному матеріалі. Повість мала величезний успіх у читачів і літературної критики.

Незважаючи на громадянські заворушення в Петербурзі в 1915 році виходить у видавництві А. Ф. Маркса "Повне зібрання творів" Буніна в шести томах. Як писав автор, туди "входить усе, що я вважаю більш-менш гідним друку".

Січень і лютий 1917 року Бунін жив у Москві. Лютневу революцію і триваючу першу світову війну письменник сприймав як страшні ознаки всеросійської катастрофи. Літо й осінь 1917 року Бунін провів у селі, увесь час, витрачаючи на

читання газет, і спостерігав наростаючу хвилю революційних подій. 23 жовтня Іван Олексійович із дружиною виїхав у Москву.

Жовтневу революцію Бунін не прийняв рішуче і категорично. Він відкидав усяку насильницьку спробу перешикувати людське суспільство, оцінивши події жовтня 1917 року як "криваве божевілля" і "повальне божевілля". Спостереження письменника післяреволюційного часу знайшли відображення в його щоденнику 1918 — 1919 років "Окаянні дні". Це яскравий, правдивий, гострий і влучний публіцистичний твір, пронизаний лютим неприйняттям революції. У цій книзі видна невимовна біль за Росію і гіркі пророцтва, виражені з тугою і безсилям щось змінити в хаосі руйнування вікових традицій, культури, мистецтва Росії.

21 травня 1918 року Бунін виїхав з Москви в Одесу. В Одесі Бунін продовжує працювати, співробітничав в газетах, зустрічається з письменниками і художниками. Місто багато разів переходило з рук у руки, мінялася влада, мінялися порядки. Усі ці події вірогідно відбиті в другій частині "Окаянних днів".

26 січня 1920 року на іноземному пароплаві "Спарта" Бунін відплив в Константинополь, назавжди залишивши Росію — гаряче улюблену Батьківщину. Бунін болісно важко переживав трагедію розлуки з Батьківщиною. Щиросердечний стан письменника і події тих днів почасти відображені в розповіді "Кінець" (1921). До березня Бунін добрався до Парижу — одного з центрів російської еміграції. Усе подальше життя письменника зв'язане з Францією, не враховуючи короточасних поїздок в Англію, Італію, Бельгію, Німеччину, Швецію, Естонію. Велику частину року Бунін проводили на півдні країни в містечку Грас, біля Ніцци, де знімали дачу. Зимові місяці Буніни звичайно проводили в Парижі, де в них була квартира на вулиці Жака Оффенбаха.

Бунін не відразу зміг повернутися до творчості. На початку 1920 — х років видаються книги дореволюційних оповідань письменника в Парижі, Празі, Берліні. В еміграції Іван Олексійович написав мало віршів, але серед них є ліричні шедеври: "І квіти, і джмелі, і трава, і колосся...", "Михайло", "У птаха є гніздо, у звіра є нора...", "Півень на церковному хресті". У 1929 році в Парижі виходить підсумкова книга Буніна — поета "Обрані вірші", що затвердив за письменником одне з перших місць у російській поезії. В основному в еміграції Бунін працював над прозою, результатом чого з'явилися кілька книг нових розповідей: "Роза Єріхона" (Берлін, 1924), "Мітине кохання" (Париж, 1925), "Сонячний удар" (Париж, 1927), "Боже дерево" (Париж, 1931) та інші.

Необхідно особливо відзначити, що усі твори Буніна емігрантського періоду за дуже рідкісним винятком побудовані на російському матеріалі.

Дев'ятого листопада 1933 року зі Стокгольма прийшла звістка про присудження Буніну Нобелівської премії. Івана Олексійовича висували на премію Нобеля ще в 1923 році, потім знову — у 1926, а з 1930 року його кандидатуру розглядали щорічно. Бунін був першим з російських письменників, який одержав Нобелівську премію. Це було світове визнання таланта Івана Буніна і російської літератури в цілому.

У 1934 — 1936 роках у Берліні видавництво "Петрополіс" випустило Зібрання творів

Буніна в 11 томах.

У вересні 1939 рокуgrimнули перші залпи другої світової війни. Бунін засуджував наступаючий фашизм ще до початку воєнних дій. Роки війни Бунін провели в Грасі на віллі "Жаннет". Незважаючи на всі позбавлення і тягари війни, Бунін продовжує працювати. За час війни ним написана ціла книга розповідей під загальним заголовком "Темні алеї" (перше повне видання. — Париж, 1946).

В післявоєнні роки Бунін з інтересом стежить за літературою в радянській Росії, захоплено відзивається про творчість К. Г. Паустовського й А.Т.Твардовського. Наприкінці життя Бунін посилено трудився над книгою про Чехова. Ця робота йшла поступово багато років, письменник зібрав багато цінного біографічного і критичного матеріалу. Але завершити книгу він не встиг. Незакінчений рукопис підготувала до друку Віра Миколаївна. Книга "Про Чехова" вийшла в Нью-Йорку в 1955 році, вона містить найцінніші відомості про геніального російського письменника, друга Буніна — Антона Павловича Чехова.

Життя великого письменника закінчилася на чужині. І. О. Бунін помер 8 листопада 1953 року в Парижі, похований на російському цвинтарі Сент-Женевьев-де-Буа під Парижем.

Використана література:

1. Всесвітня література. Хрестоматія. — К., 2002.
2. Літературна енциклопедія. — М., 1994.